

give Anvisning paa og Paalæg om den lempeligste Afhjælpning inden en nærmere fastsat passende Tidskrift, saa vil det være en Veiledning til, at Tilshyret altid vil give Anvisning paa den billigste og den for Meierierne lempeligste Maade. Bestemmelserne i §§ 3, 4, 5 og 6 have vi foreslaaet at lade udgaa, og idet jeg henholder mig til, hvad jeg tidligere har udtalt om dette Forhold, anser jeg det ikke for nødvendigt at komme ind paa en nærmere Begrundelse deraf. Med Hensyn til § 7 har Mindretallet derimod foreslaaet, at Urenligheder og Slam, der samler sig i Centrifugerne, skulle ikke toges, men brændes. Man har nemlig befrygtet, at enkelte Meierier kunne være floie nok overfor dette Forhold til, at de ikke ville sørge for at faae Slammen tilfredsstillende fjernet. Som bekendt er den meget skadelig og indeholder Bestanddele, som, naar de nydes f. Ex. af Tjekkræ, kunne have Døden til Følge. Der har været et Meieri i den Eiendom, jeg har, og jeg har mistet over 20 Høns ved, at de have taget af denne Slam. Bliver den brændt, tro vi, at al Fare derved er fjernet, og det vil være ligesaa let at kaste den under Dampkjedelen som at fuge den. Mindretallets Ændringer til § 8 gaa, som nævnt, ud paa at tage Mælkhandelen med og underkaste den samme Bestemmelser som Meierierne. I det Tilfælde, at der opstaar en af de i Paragrafen nævnte Sygdomme i den Eiendom, hvor et Meieri er, foreslaar Mindretallet, at Lægen, naar han finder det rigtig, skal kunne forbyde al Levering af Mælk til Meieriet fra andre Eiendomme. Men nydes Meieriet til at standse, fordi det ikke kan efterkomme disse Regler, saa har Mindretallet foreslaaet, at det skal have fuld Erstatning, som udredes af det Offentlige. Hvad § 9 angaar, gaar vort Ændringsforslag ud paa, at hvis der opstaar nogen af de i § 8 nævnte Sygdomme i nogen af de Eiendomme, hvorfra der leveres Mælk til et Meieri, en Mælkhandel eller direkte til Forbrugeren, skal al Levering af Mælk fra vedkommende Eiendom standse saa længe, til al Fare for Smitte efter Attest fra en Læge er ophørt, medmindre Køernes Mælkning og Mælkenes Levering efter Lægens Skjøn kan finde Sted under betryggende Forholdsregler. Efter hvad der er oplyst i Udvalget, have jo de allerfleste Andelsmeierier og, vel ogsaa enkelte Fællesmeierier den Bestemmelse i deres Vedtægter, at en Leverandør ikke maa levere Mælk til Meierierne, naar der i hans Hjem, Eiendom eller Husstand findes smitsomme Sygdomme. Men selv om det gjælder for en stor Del

af Meierierne, kunde det dog tænkes, at der var enkelte Meierier, som ikke havde den. Vi have derfor fundet det hensigtsmæssigt og ikke generende at optage denne Bestemmelse i Loven. Naar der er tilføjet: „medmindre Køernes Mælkning og Mælkenes Levering efter Lægens Skjøn kunne finde Sted under betryggende Forholdsregler“, have vi nærmest tænkt paa, at det stete, naar Køerne paa Marken bleve malkede af fremmede Folk, som ikke kom i Berøring med Leverandørens Husstand, og det var dem, der bragte Mælken til Meieriet. I saa Fald vil den Bannfelighed for vedkommende Leverandør ikke være til Stede, at han skulde ophøre at levere Mælken. Dette kan foregaa under betryggende Former, naar Lægen giver sit Samtykke. Med Hensyn til §§ 10 og 11 har Mindretallet foreslaaet, at disse skulle udgaa. Dette er en Følge af de foregaaende Ændringer. § 12 har man foreslaaet at affatte saaledes: „Mindst en Gang aarlig, samt naar der indkommer Klager, skal Tilshyret efterse, om Afløbsforholdene ere i Orden.“ Til § 13 har Mindretallet stillet et Forslag om, hvorledes Tilshyret skal være; det er i Uighed med, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører, men saaledes, at det her er overladt til Sogneraadet at vælge 3 Mænd til at foretage dette Tilshyn. Vi have fundet, at der ingen Grund var til at beholde Lægen til at føre Tilshyret, da vi troede, at de praktiske Folk, som stode i Sogneraadene, vel ville være i Stand til at afgive Skjøn over saadanne Forhold og i Stand til at foreslaa disse Mangler afhjulpne paa den nemmeste og bekvemteste Maade. Men vi ere i Modsetning til Flerparten ikke gaaede til Båndsynsmænd, men have derimod foreslaaet, at hvis der bliver klaget over Tilshynets Afgjørelse, saa skulde en saadan Klage indaankes for Sogneraadet, og dersom dette ikke er i Stand til at afhjælpe Manglerne, saa skulde det kunne forelægges for Amtsraadet. Flerparten har her foreslaaet Båndsynsmændene og eventuelt Vandvæsenkommissionerne; men vi have fundet det nemmere at overlade det til Sogneraadene og Amtsraadene, saa meget mere som der i Lov af 28de Mai 1880 om Båndsyns Afledning og Benyttelse i § 6 findes en Bestemmelse, som siger: „Ingen Husmand kan behandle en Sag, i hvilken han er besejret eller besvoret med nogen af Parterne saa nær som Søstendebarn, eller hvori han er interesseret.“ Det vil deraf ses, at vedkommende Båndsynsmænd ville let være inhabile, saa at de ikke kunne have Noget med Sagen at gjøre, thi saaledes som Forholdene nu ere, ere i de fleste Kommuner de allerfleste Beboere Interessenter i Andels-